

ELŐFIZETÉSI DIJ EGY ÉVRE 2 PENGŐ, EGYES SZÁM 20 FILLÉR, AMERIKÁBA 1 DOLLÁR

Felelős szerkesztő:

Dr. SZALÓS ARTUR KAPOSVÁR, NÉMETH ISTVÁN-UTCA 63. Pénzküldemények ide küldendők

Mire képes az álarcosbál.

Tanc

A strandfürdőn ismerték meg egymást, a nő egy éve özvegy. Gyakran látták őket együtt. „Ugy látszik megfáradt özvegységében.” suttogták az emberek. És valóban egy évig gyászolta Györkiné Szabó Laura a hegymászásban szerencsétlenül járt férjét, de most mást keresett a hiány pótlására. És úgy látszott, mintha törekvése nem volna hiábavaló, mert nem látszott valószínűnek, hogy Becés Tibor könnyelő szabadulni fog tőle. A dolognak csak egy bökkenője volt, hogy Becés Tibor nős volt. Laurát ez azonban nem aggasztotta. „El kell válnod” mondotta „ezt már mások is megtették, ebben semmi különös nincsen. Pár pengő perköltség, egy kis szapulás az emberek részéről, ennyi az egész. És ennyit azt hiszem értem megtehatsz!”

Tibornak a dolog nem volt ily egyszerű. Becsületes szülei voltak, akik őt is erkölcsös nevelésben részesítették. A házasságot illetőleg az volt a nézete, hogy a szőke Klárával kötött frigy egész életre szól. És most tiltott szerelmének tudatában nem egyszer tűnt fel önmaga előtt gonosz fickónak. Ez különösen akkor vált nála meggyőződéssé mikor esti megérkezésekor Klára rettent attól, hogy szüleinek

ezen örömnepét elrontsa, hiszen két fia és leánya is készültek már az ünnepi előadásra. Jó érzése még mindig küzdött a házasság megszüntetése ellen, de ellenálló ereje napról napra fogyott. Semmi esetre sem akart azonban határozott lépést tenni február 20 előtt. E napon lesz ugyanis szüleinek aranylakodalmá, akiknek ő volt egyetlen fiuk. Ma már ő is 36 éves és három gyermek atyja. Erihető tehát, hogy vissza-

Györkinénél teaest volt két bizalmas barátnőjét hívta meg erre. „Hogy állsz Tiborral

aki oly szépen horogra jött?" kérdezte kíváncsian Irén, kettő, közül a fiatalabb. „A dolog szépen halad előre” felelte „egy kissé még ficánkol de sorsát nem kerülheti el.”

„Talán még mindég azt gondolja mint némely pap és annak követői, hogy az ilyen házasság az életfogytiglani fegyház jellegét kell, hogy magán viselje,” gunyolódott Lili a pompásan kifestett dámácska.

Történjék bármi mondá Györkiné nevetve én tudni fogom a módját miként érhetem el célomat. A legjobb és ezerszeresen kipróbált eszköz az álarcos bál. Egyetlen éjszakán a legnagyobb erénycsősz is kedvet kap a ballépésre. Szépen fediszített terem, megfelelő jazz, kacér lányok, csendes félrevonuló helyek; és nincs egy ötszáz közül aki ellent tudna állni. Készen vagyok tervemmel Tibornak ell kell jönni a nőegyleti bála és én gondoskodni fogok róla hogy a bukás alapos legyen!

„Csak az a kérdés reá tudod e venni, hogy elmenjen,” vetette Lili kételkedve közbe. „Igazad van,” felelte Laura, egyedül ez a kérdés, de remélem, hogy elerem célomat!”

És Györkiné célt ért. Hogy gunyolódással nem jut dülőre tudta jól, mert Tibor indulatos természet volt, de rábeszélő képességének és hizelgéseinek Beczés Tibor nem állhatott ellent. Kezdetben bár hatalmas ellenállást mutatott „Lehetetlen” mondá „szombaton február 18-án van a bál és hétfőn február 20-án van szüleim ezüst menyegzője. Két nappal ezen családi ünnep előtt nem lehetek távol hazuról egész éjjel. És semmi áron sem akarom enyéimnek az ünnepet elrontani”.

„Nem is szükséges” oktatta Laura, „Keszegi hivatalnok társaddal egy duettet tanulsz és természetesen próbálni el kell menned szombaton február 18-án is és akkor egyszerűen elkésel, mert még a sörpincébe voltatok! Én majd kioktatom Keszegit, hogy mit mondjon, ha feleséged tőle érdeklődne. Jelmeztől álarcra és mindenről ami szükséges majd én gondoskodom. Minden el lesz nálam készítve!” És mikor még Lili és Irén is körülugrálták őt hizelkedve simogatva kérték: „Ne ellenkezzék Beczés ur tegye meg a kedvünkért, mi is ott leszünk pompás vidám esténk lesz” — Tibor nem állhatott többé ellent és megígérte részvételét a bálon.

Szegény Tibor! Nem veszed észre, hogy szenvedélyednek foglya lettél és tenned kell azt amit szivednek mélyén elítélsz? Hol van a szabadság amit a modern házasságrontók hirdetnek?

Febrár 18-ika elérkezett. A kaszinó nagytermében van nagy zsongás. Hegedű dob és a jazz banda jellegzetes lármás zenéje mely inkább chaos mint zene, hangzik, csiszogás csoszogás, mintha az egész élet egy farsangi

éjszakából állna. De künn az ajtó előtt egy kb. 30 éves hölgy áll kisírt szemekkel, minha szívét golyó járta volna át kezét szívére szoritja. Tiborja itt benn? Tibor az ő gyermekeinek atyja? Érthetetlen előtte! Igaz, hogy már hónapok óta figyelni fejcsoválva. Gyakran volt szórakozott, gyakran jött későn és mintha gyöngédsége csak tettetés lett volna, A borzasztó gyanu már többször feltámadt szívében, de elűzte magától. És mégis úgy volt? Három órával ezelőtt egy névtelen telefon értesítést kapott: „Tudja e hol tartózkodik férje? Beduin jelmezben táncol a kaszinóban egy pierrettel!” Mint a szélütött támoltyogt el Beczésné a telefontól. Igaz ez vagy talán csak gonosz rágalom? Egy percel később már Keszegiék lakásán csengetett és érdeklődött férje után. „Elmentek a sörpincébe volt a válasz.” De a sörpincében sem találta férjét. Várt egy órát de nem jött. És most a legnehezebb vált kötelességévé, urát a kaszinóban keresni, mert biztosat akart tudni minden áron.

A nagyteremen kívül számos vendéglői szoba állott a vendégek rendelkezésére. Ezek egyikéből léptek ki Tibor és Laura. „De most már örökre enyém vagy suttozta a nő forrón” „Igen drágám” volt látszólag nyugodt, de belső remegéstől kísért válasz. Majd még hozzátette: „Csak már a váláson tul lennék.” „Majd meg lesz az is de most gyere táncoljunk még egyet.” És bevonja a terembe a táncolók közé.

Vajjon hallotta e a sikolyt ami az előcsarnokban és a lépcsőházban elhangzott? Aligha. Felesége rögtön felismerte amint kilépett Laurával a szobából. Mozdatlanul állt a fal mellett mint akit villám sújtott, csak mikor az ajtó mögött bezáródott szabadult fel a dermesztő ígézet alól és hagyta el ajkát a hangos sikoly. Majd mint alvajáró indult haza felé.

Mikor két óra felé Beczés Tibor haza tért a lakást üresen találta. Feleségének ágya érintetlen, gyermekeinek ágya még meleg; az ebédlő asztalán egy papírlap a következő sorokkal: „A hűséget feleségeddel szemben galádul megszegted gyermekeidtól elraboltad az atyát. Öreg szüleidnek örömnünnepére fájdalmat és szégyent hoztál. Isten elől nem lesz menekvésed!” Klára.

Mondanom sem kell, hogy ez éjszakán Tibor szeméit kerülte az álom, bár ki fáradva vetette magát ágyába. A vasárnap pedig lelki gyötrelém volt számára. „Az istenteleeknek nincs békeességük szól az Ur.”

A hétfő még rosszabb volt. Atyjától egy lap érkezett. „Az ünnepség elmarad... És ezt mind ő idézte elő! „Isten előtt nem lesz menekvésed” csengett fülébe szünet nélkül.

Délután 3 óra felé megszólalt a telefon. „Itt Beczés” Egyedül vagy Tibor kérdé egy

hang? „Mindenesetre” volt a mogorva válasz. „Meddig?” „Előreláthatólag örökké” „Mi történt?” „Minden kiderült, te ugyan szép kis kellemetlenséget csináltál nekem!” „Ha csak ez a baj nem rosszabb nyugodj bele, mindjárt ájtjövök a továbbiakat megbeszélni.” És ájtjött de nagyon szófukar gavallérra talált. A helyzett kezdett számára kellemellen lenni. „Jöjj hallgassuk a rádiót az majd ismét rendbe hoz.” Koncert, egy kuplé után következtek a napihírek.

A Láposi-ut 36. szám alatt egy 74 éves urnő aranymenyegzőjének napján belső izgalom következtében szívszélhűdésben meghalt. Mint az észévesztett bámult Tibor a készülékre, majd felugrik és fejét két kezébe temetve velőtrázó kiáltás hangzik ajkáról: „Anyám! Anyám! Én öltem meg én vettem el életét! Laura csitítani próbálja. „Ne csapj lármát hiszen bejönnek az emberek az utcáról. Egyszer édesanyádnak ugyanis megkellett halni és végtére senkisép pótolhatatlan. „A következő pillanatban a meggyötört emberen hatalmas dühroham vesz erőt. „Te csábító te nyomorult céda teremtés majd megtanítalak téged így beszélni édesanyámról, te tettél szerencsétlené nesze itt a jutalom!” És megragadva Laura karját az ökölcsepások egész özönét zudítja reá. Laurának eláll a lélekzete. Ajultán roskad a padlóra. Tibor pedig lerántja felőlőjét fogasról vad iramban elrohan. Soha többé nem hallott róla senki semmit.

Az álarcosbál a laza erkölcsök melegágya, a veszedelmes csábítások helye.

Ezek után kedves olvasó van e bátorságod részt venni? Leányzó van e bátorságod tisztaságod ifju van e bátorságod becsületed és erkölcsi erődöt kockára tenni? És ha még nagyobb kárvallás nélkül menekülsz is részt vehetsz e olyan mulatságban, ahol tarka álarcosok az álarc leple alatt ejtik törbe nemesebbre hivatott felebarátsikat? Vidám akarsz lenni? Helyes! De gondold meg, hogy minden tisztátalan gondolat és cselekedett tönkre teszi a valódi örömet.

Van komolyabb ismeretséged, talán jegyesed, vagy házastársad? Csak a tisztaság és hűség talaján és alapján lehetnek boldogok! Vajjon tanácsos-e a boldogság eme alapját efféle szórakozással veszélyeztetni?

Mindenek felett azonban a mi Urunk Jézus Krisztus téged az Ő drága szent vére árán megvásárolt, hogy megtisztulj a bűntől és részese légy az Ő örökös boldogságának. Ne tedd kockára a kegyelmi adományt és evvel örök üdvösségedet.

Dr. H. H.

Világ s a test legyen Idegen ház neked:
Gondold, ha gond, bu nyom: Innen hamar
megyek!

Sámson tévedése.

Évrök 16, 20.

Sámson történetében, ami javunkra és figyelmeztetésünkre, lett feljegyezve, olvassuk, hogy miután Delila hajfürtjeit levágta, ereje eltávozott tőle. Ereje nem a hajában volt, hanem az Urban; az Ur pedig elhagyta őt, mert mint Istennek szentelt megszegte szövetségét. Mikor a filiszteusok megtámadták és ő felébredt álmából, így gondolkodott: „Kimegyek most is, mint egyébkor, és lerázom a kötelékeket, mert még nem tudta, hogy az Ur eltávozott tőle”. Így megragadták őt az ő ellenségei, kiszúrták szemeit, megláncolták és a fogságban rabszolgájukká lett, szenvedve gunyt és megvetést.

Hányan vannak ugyanilyen helyzetben és tévedésben az új szövetség gyermekei közül, akik magukat lelkük völégényének eljegyezték, akik az Ur erejében jártak és az Ő nevébe végezték cselekedeteiket és tévedésük felismerésére nem jutnak előbb, míg a keserű tapasztalat szemeiket meg nem nyitja. Talán valami modern Delilának — mint nagyravágyás, becsvágy, világ szeretete, vagy testi vágy — vetették megukat karjaiba. Ezáltal megszenteltelenítették az áldozatot, amelyet egykor az Ur oltárára tettek és, amely élő szent és Istennek tetsző áldozat volt és amit mint okos istentisztelet ismeriek fel; azért megszentték a szövetséget és az Ur eltávozott tőlük. Talán még ezután is vasárnapi iskolai tanító, osztályvezető, vagy pláne az evangélium hirdetője; lehet, hogy még ugyanavval a rábeszélőképességgel tanít, tesz bizonyosságot, hirdet ígét, de az Ur eltávozott tőle, hiányzik a felülről való erő, a szavak csak csengő érc és pengő cimbalom. Némelyek nem tudják ezt vagy nem akarják tudni. Legsomorubb az az eset ahol a veszteséget nem érzik és nem is panaszkodnak fellette. Ahol érzik panaszkodnak ott még van remény „Boldogok a szomorúak mert ők megvigasztaltatnak.” Ilyen szomorkodás kétségtelen bizonyítéka, hogy az ilyen léleknél a Szentlélek még igyekszik visszavezetni az eltevedett régi állapotába. Az ilyen szomorkodók Sámson történetéből a buzdító tényt meríthetik, hogy Sámsonnak haja ismét nőni kezdett; hogy elveszett erejét ismét visszanyerte és életének vége Isten dicsősége volt. Ne késlekedjünk ápoljuk a Szentlélek vonzását, engedjünk belső hangjának készséges szívvel. Akiket a Sátán vagy világ bukására vezetett nem tudtak mindnyájan újból felkelni! Nem hiányoznak közöttünk az intő példák. A bűnnel nem lehet játszani. „Aki azt hiszi, hogy áll meglássa, hogy el ne essék!” Ami biztosságunk abban van ha mi magunkat teljesen Istennek szenteljük oda és lankadatlanul vigyázunk benne maradván. Uram adj sikert! —

Megigazulás és megszentelődés.

Bizonyságtevés a XVI. századból.

Ragadjuk meg a Jézus Krisztus igazságát és hit által tegyük magunkévá és tartsuk meg azt. Igazak vagyunk, de nem cselekedeteink által, hanem Jézus Krisztus érdemeiért. Töltsön el bennünket öröm és békesség, mert Jézus Krisztus igazsága minden mi igaztalanságainkat megsemmisíti és jóvá teszi és Isten előtt igazakká és szentekké tesz. Ha Isten bennünket a Jézus Krisztussal való hit általi kapcsolatban lát, nem tekint bennünket többé Adám gyermekeinek, hanem saját gyermekeinek és az Ő igazi Fiával együtt bennünket minden dicsőségének örökösévé tesz.

Mily súlyos a hitetlenség bűne, ami elrabolja Istennek dicsőségét és tökéletes voltát, azonfelül a léleknek állandó szenvedését vonja maga után. De aki őszinte szívvel és teljes hittel (Zsid. 10, 22.) járul Isten elé és minden kétely nélkül hisz az Ő ígéreteinek abban a tudatban, hogy mindennek meg kell történni, amit Isten megígért, ez Istennek adta a dicsőségét és teljes béke és örvendezésben él, hálát adván Istennek, aki őt az örök élet dicsőségére hívta el, megadván néki ennek zálogát Isten Fiát magát, kinek vérével hintetett meg szívünk.

Eme legszentebb hit élő reménységet munkál és megingathatatlan bizalmat Isten könyörületeségébe. Életté válik szívünkben, hogy általa Istenben nyugszunk. Minden gondunkat reá vetjük és bizonyosak vagyunk az isteni megelégedésben, a halálal és a Sántától való félelem nélkül.

A megigazító hitet Isten munkálja bennünk, amiáltal ő emberünk megfeszítették (Róm. 6, 6.) és mi mint új teremtmények átförmáltatunk Krisztusban, hogy Istennek szeretett gyermekeivé legyünk. Ez az isteni hit tesz bennünket eggyé Jézus Krisztus halálával és feltámadásával (Róm. 6, 5.) megfeszítvén testünket annak vágya és kívánságaival. Mert, ha olyanoknak tartjuk magunkat, akik Jézus Krisztussal meghaltak, szakítunk önmagunkkal és a világgal és megértjük, hogy aki Krisztussal meghalt, meg kell öldökölnie testi tagjait, azaz a léleknek bűnös vágyait és a test kívánságát, olyanoknak tudván magunkat, mint akik Krisztussal feltámasztattak, törekedvén szellemi szent életre. Ugyanez a hit egyesít bennünket Istennel és munkálja, hogy Isten szívünkben lakozik, mert lelkünk vágyakozva Istent vonja magához és azért lelkünk is azt teszi magáévá, ami Krisztust jellemezte földön létekor, nevezetesen az alázatosságot, szelidséget és Isten iránti engedelmisséget, a szeretetet, ami által magunkévá tesszük Isten képét.

A megigazító hit tüzlánghoz hasonló, ami természetszerűen világosságot áraszt. És amelyen igaz, hogy a fát a láng emészti meg a világosság segítségével nélkül, bár a láng nem lehet világosság nélkül, olyan igaz, hogy egyedül a hit irtja ki és semmisíti meg a bűnt a jócselekedetek segítségével nélkül; és mégsem lehet ez a hit jócselekedetek nélkül. Amint a világosságot nem árasztó tüzlágnál az első pillantásra megállapítjuk, hogy nem valódi hanem festett, úgy megállapíthatjuk, hogy amely hitnél a jócselekedetek világosságát nem látjuk, nem az a hit amit Isten az Ő választottainak ajándékoz, hogy őket igazakká és dicsőkké tegye. Ezt akarta Jakab apostol kifejezni, mikor így ír levelében (Jak. 2, 18.): Mutasd meg nékem hitedet a te cselekedeteidből és meg fogom néked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet; vagyis akit a világnak kívánsága és becsvágya tölt el, mondja bár hogy hisz, de még sincs hite, mert önmagával nem bizonyítja a hit hatását.

AZ ÖNZÉS.

Önzés a bűn gyökere. Természettől fogva mindnyájan önzők vagyunk, mert mind bűnösök. A küzdelemben, amit végig kell küzdeni, az önzés felett kell győzedelmet nyernünk. Jaj azoknak, akik feladják a küzdelmet mielőtt győztek volna.

Ha vizsgáljuk szívünket és életünket, nem lesz nehéz az önzést különféle megnyilvánulásaiban felismerni. Gondolataink, beszédünk, cselekedeteink e szellemtől vannak átítatva. Mindenben benne van az *Én*. Ez az *Én* boldog akar lenni önmaga keresésében. De amit az „*Én*” keres, nem találja meg. A boldogság menekül az „*Én*” elől, az „*Én*” sohasem fogja azt elérni. Boldogság és önzés nem tartoznak együvé és nem is járhatnak együtt. Ha boldog akarsz lenni, add fel önzésedet. Feszítsd meg az „*Én*”-t. Azt mondják, hogy egyszer egy ember belefult a vízbe, mert saját árnyékát hidnak tartotta. Saját árnyékán akart átmenni a folyón, de beleesett a vízbe és megfult. Hány ember teszi meg az önzést hidnak, hogy azáltal boldog legyen és ennek elérése helyett veszedelembé jut.

Legkönnyebb természetesen az önzést másokban felismerni. Mily fájón érint minket, ha látjuk mily önzők gyermekeink, barátaink, embertársaink. A következő történet sokaknak eljárását illusztrálja. A fehér ember és az indiánus együtt tértek haza a vadászatról. A vadászszákmány egy pompás fajdkakas és egy undok dögkeselyű volt. E szákmányon

kellett osztozni. A fehér ember így szólt vörös bőrű testvérehez: „Én a fajdkakast veszem, vedd te a keselyűt, vagy veheted a keselyűt, én meg veszem a fajdkakast.” „Ugy” mondá az indiánus „te bár kétszer osztasz, de a fajdkakasból nem jut nekem semmi” Így van Az „Én” mindenkor a fajdkakast kívánja magának, a dögkeselyűt másnak hagyja.

Egy alkalommal egy sereg gyermek volt együtt; egy kis kosár almával kínálták meg őket. Az egyik kisleány egy szép almát vett ki. „Te szemtelen” szólt rá egyik a fiúk közül „miért vetted ki azt amit én akartam kivenni!” Az „Én” mindig a legszebb almát veszi, a többi jó másnak.

Egy törekvő ifju, aki vágyódott az életben előbbre jutni, de többen kértek tőle is segítséget, feltette magában, hogy minden kérésre „Nem”-mel fog felelni. Meg is tette. De mi volt a vég? Egy önzésteli élet és egy rettenetes vég! „Mit használna az embernek, ha az egész világot megnyerné is és lelkében kárt szenvedne? Avagy mit adhat az ember, amivel lelkét megválthatná?” Aki bölcs akar lenni üdvösségére, jól gondolja meg mielőtt „Nem”-et mond, ha a Mester hívja őt. És a Mester hív minden egyes alkalommal, amikor tőlünk valaki segítséget kér. Az ítéletkor azt fogja mondani: „Amit tettetek eggyel, eme legkisebb testvéremmel, velem tettétek. És: Amit nem tettetek eggyel eme kicsinyekkel, nem tettétek velem sem”. Az első állandó és elengedhetetlen fetétele a tanítványságnak így szól: „Aki követni akar engem, tagadja meg önmagát, vegye fel az ő keresztyét és úgy kövessen!”

Szó a csüggedőkhöz.

É. 40. 31.

Ha a gyermek járni tanul, sokat botlik; ha írni tanul, kezdetben ügyetlen, szabálytalan vonásai vannak. De mi felnőttek nem járnánk és nem tudnánk leveleket írni, ha gyermekkorunkban a sikertelen próbálkozások visszatartottak volna a további tanulástól.

Olyan hívőnek, aki még csak a gyakori vereségekről gyűjtött tapasztalatot és az Urral való közössége is mintegy felhőbe van burkolva és így zarándoklása a zsidóság pusztai vándorlásához hasonló, — nem tartatunk mást a szeme elé, mint a közvetlen, azonnali bemenetelt Kánaán földjébe. E föld az övé ígéret és ajándékozás folytán; a győzelmes harcok földje, az öröm és nyugalom földje, a föld, ahol gabona és bor, tej és méz, füge, és gránátalma várja. És mégis mielőtt e föld határán belül megtelepednének és a kiváltságok élvezetébe jutnának,

a gyakorlatban hányan botlanak újból és újból.

Bár a kegyelem kincsekben gazdag és a mi Jozsuénk olyan, aki az övéit nem hagyja megszegyenülni, ha benne biznak; de szokásaink nagy befolyással bírnak a lelkünkre. A megszokott kétkedés és hitetlenség itt ott ismét érvényre jut és elkerülhetetlen szomorú következményei nem maradnak el.

Ezt nem azért mondjuk, hogy tévutra vezessük azokat, akik magukat szent életre, feltétlenül engedelmességre változatlan bizalommal az Urnak teljesen átadták, mintha ezeknek is várniók kellene a vereségre. A várás a bevezetése a megvalósulásnak. „Legyen neked a te hited szerint”, ez a szentírásnak megdönthetetlen alaptétele és vereségünk mindig a mi hitetlenségünk maradványaihoz mérten történik. Hagyjunk fel a vereségre való várakozással; ez jelenti a bizalmat abban aki megőrizheti mindazt, amit neki átadtunk. Közben azonban ha e győzedelmes életben a hullámokra nézünk, ahelyett hogy arra néznénk, aki ezeket hatalmában tartja elkezdődik a mi merülésünk; nem szabad tehát tovább is félre tekintenünk, hanem tekintetünket ismét az Urra kell irányítanunk, aki mindeneket legyőz. A vereség ne kedvetlenítsen el minket, hanem, bár megszorodva, de a fájdalmas tapasztalat által megokosodva és éberebbé téve hajtson bennünket közelebb Jézus szívéhez. Ugyanaz a pillanat, amely a vétkezés felismerését hozta, hozza meg annak beismerését és a könyörgést a bűnbocsánat és szívünknek a büntől való megtisztításáért. Ez az azonnali helyreigazítás az isteni módja annak, hogy magunkat a vereségeknek ismétlődése ellen biztosítsuk. A hivek egy része egész másként tesz. Tegyük fel, reggel egy meggondolatlan szóval, vagy nem uralt hangulattal vétkezett ami által felhő támadt a lélek és Istene között. Ahelyett, hogy azonnali bűnbánat, beismerés és hit által a békét ismét helyreállítaná, a felhő alatt marad. Boldogtalannak érzi magát és ezáltal hatalmat ad a Sátánnak, aki a csüggedőkön könnyen diadalmat vesz, míg az örvendező és Istent áldó hívőt sohasem győzi meg. Az Istentől való távollét tudata újabb vereséghez nyit utat és mielőtt az imához magának időt szakít, megerősítésébe kerül Istenhez jönni, ami a léleknek természetes felemelkedése kellene, hogy legyen. Ha a megszakított közösséget azonnal helyre hagyta volna állítani, milyen másképp alakult volna napi élete.

Minden napot Isten zavartalan közösségének tudatával kezdjük, hogy lelkünk és a szellemek hatalmas Atyja között a legcsekélyebb árnyék se legyen. És ha közé és közénk mégis árnyék férközne, úgy annak

azonnali elhárítása állítsa helyre világosságban való járásunkat, amely állandó győzelem foglal magában. Mindnyájunknak hasonlóvá kell lenni ahhoz a nagy áldással munkálkodó missionárushoz, aki mikor megkérdezték, hogy mi a titka Istennel való szünet nélküli kapcsolatának, így válaszolt; „Nem várok addig, míg nagy határ szemetet kell eltakaritanom. Nem várok az imával addig, míg bűneim felszaporodnak; és így mindig a Király jelenlétében élek“.

Senki ne tévessze azonban össze a kísértést a vétékkel. Ha tolvaj tör be házámba és én kidobom őt, nem vagyok részese az ő vétésének. Ha Sátán valamely bűnnek gondolatát ébreszti fel bennem, szívem azonban rögtön elutasítja azt, nem vétkeztem. E világon nem lehetünk kísértés nélkül, de ha a gonosznak tüzes nyilait a hitnek paizsával megoltjuk, szívünk nem ítél el minket.

Ismételtem, hogy normális kerezyén élettel, amit olvasóim elé tartok, nem önmagunknak természetfeletti átváltozását értem, mintha hitünk által egész készletünk lenne az erőből, győzelemből és megszentelődésből. Nem, mi csak a teljes bizalom helyzetét tettük magunkévá és elnyertük a hitbeli bátorságot. Mi megtanultunk bizni az Urban, aki a mi lelkünket a haláltól megszabadította, hogy a mi lábainkat a bukástól is megtudja óvni. Elérkeztünk oda, hogy állandó vereség helyett állandó győzelmet várunk. Amint az úszásnál a habok csak akkor tartanak fenn bennünket, ha bátorságunk volt magunkat reá bizni, így megtanultuk magunkat Jézusra bizni, hogy Ő hordozzon minket és minden újabb alkalommal könnyebb magunkat reá bizni. Nem csoda azonban, ha a hívő ezen eddig előtte ismeretlen isteni alaptételt egy ideig nem tudja javára felhasználni. Törekedjünk azonban, hogy ezen vereségek azonnali helyreigazítás hiányában ne váljanak állandókká. És ne kételkedjünk, hogy hitünk gyakorlat által mind jobban és jobban növekedni fog.

S. P. R.

A kísértésről.

... „Légy bátor és igen erős...“
(Józsue 1, 7.)

Sokan azt gondolják hogy a megtéréssel minden megtörtént már, hogy most már nyugalomba mentek, hogy most már nem jöhetnek a kísértések. Ők azt hiszik a megtéréssel már be mentek a Kánnaán földjébe. Mikor azután rá jönnek arra, hogy a kánaeusok még nem mentek ki az ígért földjéről, ha még találkoznak az „Enak“ fiaival akkor

kétségbe esnek és elcsüggednek. Ha látják a sok nehézségeket legtöbbször azt mondják; jer, válasszunk magunknak vezért és menjünk vissza Égiptomba. Mert hát kicsoda veheti be e körülfalazott városokat! Inkább nem kell nekik a tejjel mézzel folyó föld. Oh mily szomorú jelenség.

Sokan azt gondolják, hogy a kísértés már bűn. A Sátán meg örül annak hogyha egy lelket megfélemlíthet. Sokszor annyira ordít mint egy oroszlán, hogy szegény ujjonnan megtért lelkek annyira félnek, hogy minden kedvet elveszitenek és csüggedten várják a szomorú következményeket. Így nagyon sok inkább el szeretne szökni a nehézségek elől mintsem azokkal megküzdeni. De a nehézségek nem azért vannak, hogy mi azok elől elfussunk, hanem azért vannak, hogy azokat hit által legyőzzük. Egy félénk hívővel már könnyen elbánik a Sátán. Kedves testvérem, ne félj a kísértéstől. A kísértés magában még nem bűn. Ne hallgass a sátánra ki meg akar félemlíteni. Jézus erősebb a sátánnál. Ő már legyőzte azt. Így neki nincs joga hozzánk. Ne hallgass a sátánra, sem az érzéseidre. De ne is hallgass az emberekre, a világra. Hallgas Istennek szent ígérére, Támaszkodjál az Ő szent ígérére. Ne fogadj szót a szivednek az érzéseidnek. (Józs. 1, 3)

A gyávaság és csüggedés a hitéletnek legnagyobb akadály. Az Ur legyőzte már a sátánt, neki nincsen már hatalma minket elszakítani Krisztustól, ha csak nem megyünk el tőle. Nekünk az Urnak közelségében kell maradnunk. De mennél közelebb vagyunk az Urhoz, annál erősebb a kísértés. A sátán haragszik az Istenre, az Ur Jézusra, a Szent Lélekre. De mivel az Urnak nem árt hat, ezért megpróbálkozik az Istennek gyermekeivel. Ezért üldöz és fenyeget. Ha ezzel sem ér célt akkor vádol minket. Dicsőség az Urnak, hogy az Ur Jézus mindent elvégeztet a Golgothán. Ő mindent elvégeztet akkor, hogy mondotta „elvégeztetett.“ Nekünk csak hálákat kell adni minden egyes kísértéskor, mert nekünk már nem kell szótfogadnunk a sátánnak és segítőinek mert Jézus őt már elintézte. Mi mindig győzelmet várhatunk és nem bukást. Sokan olyanok mint a kémek, kik csak a nagy erős városokat látják és az óriásokat, mindig feketén látnak. Mi a győzelmet várjuk és nem a kudarcot, mert az Ur nekünk isteni erőt adott (II. Pét. 1, 3.) Pál apostól meg azt mondja; „mindenre van erőm a Krisztusban ki engem megerősít“ (Fil. 4. 13.) Ezért mondja az Ur Józsue-nak is; Csak légy bátor és igen erős. „Ne félj és ne rettegj mert veled lesz az Ur... stb. stb.“

A gyávaság egyben bizalmatlanságra enged következtetni. Bizalmatlanságra az Ur

iránt, az Ő szent ígéretei iránt. Hányan vetik meg ezért az ígéreteket és kicsinylőleg beszélnek azokról (106 Zsolt. 24.) Talán te is.

Sokszor azért búkunk el, mert a magunk erejéből akarunk győzni. Jézus neve győzz, de a mi nevünk nem bír erővel.

Ezért kerülni kell mindenféle bátortalanságot éppen úgy mint a bűnt. Mert kint lesznek a gyávák . . . stb. (Jel. 21, 8.)

Vigyünk ezért minden kísértést az Urhoz és azután hagyjuk ott őket, majd az Ur kész lesz azzal hamarabb mint mi.

Minor.

TALÁLKOZÁS.

*A ködös réten találkoztam véle . . .
(A lomha ősz is tétre fordult már)
Vigaszt keresve néztem a szemébe
És két szemében ragyogót a nyár.*

*És két szemében ragyogót a béke,
A megbocsátó áldó szeretet
Én könnyes szemmel néztem a szemébe
És lehajtottam fáradt fejemet*

*Ő mosolyogva felnézett az égre
És megcsókolta sápadt homlokom
. . . Az alkonyuló napsugárnak fénye
Gloriásan égett a hegyfokon.*

Löbel Emma.

Nábi.

Jan 4, 10.

Igy nevezték az Ő-testamentum nyelvén a prófétát. A szó „előbugyogtatót” jelent s a szóban rejtett kép forrásra mutat, mely a prófétában van s melyből a próféta valami vizet előbugyogtat. Ez a víz nem lehet más mint Istennek élő beszéde, melyet a Szentírás egybeült is szívesen hasonlít vízhez; és pedig forrásvízhez, vagy élő vízhez, szemben az állott ciszterna-vízzel, mellyel Palesztina legtöbb részén az állandó folyamok és források híján a friss vizet helyettesíteni voltak kénytelenek. Ritkaság, de nagy kincs volt tehát Izrael földén a forrás, Épen ilyen nagy kincs volt a prófétai adomány, mely a próféta belsejét hasonlóvá tette a forráshoz.

Ilyen forrásról maga az Üdvözítő is beszélt, de ő már nem tette azt a forrást néhány kiváltságos próféta ajándékává, hanem valami közös birtokká, melynek mindenki részese lesz, aki Ő benne hisz. Azt mondotta a samáriai asszonynak: „Ha ismernéd Isten ajándékát és hogy ki az, aki ezt mondja neked: Adj innom! te kérted volna őt és ő adott volna neked élő vizet. . . Valaki pedig abból a vízből iszik, melyet én adok neki soha örökké meg nem szomjuhozik; hanem az a víz, melyet én adok neki, örök életre bugyogó (buzgó: régies) viznek forrása (régies szóval: kétéfeje) lesz ő benne.” (Ján. 4, 10. 14.) Ami tehát az ótestamentumban csak egyesek kiváltsága volt, azt az Ur Jézus mindenkinek birtokává teszi akik hisznek.

Az elmondottból az következik, hogy nem elég az élő vízből csupán innuk, vagyis az ígét — szívesen vagy nem szívesen — hallgatnunk vagy olvasnunk, hanem — forrás helyekké kell válnunk. Nem forrásokká, mert mi semikor sem leszünk forrásokká, csak bennünk lesz a forrás, mely nem csupán egyszer csillapítja a szomjuságot, hanem állandóan ontja számunkra és mások számára rajtunk, mint csatornákon keresztül az élő vizet. A forrásnak a belénk költözködése az ujjonanszületés. Az ujjonanszületéssel forrás fakad föl szívémben, mely forrás maga a Szent Lélek vagy Szellem, Isten szelleme ki belénk költözködik. Mint Jézus több helyen is világosan mondja: ezt az ajándékot kérni kell. „Ha ti gonosz létekre tudtok a ti fiaitoknak jó ajándékot adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok Szent Szellemet azoknak, akik ő tőle kérik.” (Luk. 11, 13.) Más kép is van az ígére: az ige lámpás, melyben az olaj a Szent szellem. Az esztelen megelégszik a lámpással, az okos olajat vásárol vagyis kér az Istentől bele.

Józan.

Kereszted mért kerülöd? Nézd a kin emberét! Őt nézve, megtanulsz majd Szeretni szenvedést!

Bűnt szenvedve, bűnt kerülni: Szentség biztos útja ez, De egész más, ha valaki Rosszat tür, mert rosszat tesz.

Évi konferencia. Magyarországon és Austriában az eredeti dátum szerint lesz megtartva és pedig: Az előbbi Budakeszin február 18–24-ig az utóbbi pedig február 25–29-ig Linzben. További konferenciái kezdő napok: Az északnémet március 10 Berlin; az olasz március 16 Bologna; a svájci június 15 Herisau; a délnémet június 22 Nürnberg; középnémet július 14 Zwickau; délnyugát-német július 14 Frankfurt a M; északnyugát-német július 21 Vegesack.

Szerkesztőnk és feleségét nagyon meglátogatta az Ur. Mult hó 25-én temette el szerkesztőnk édesanyját Özv. Szalós Kornelné szül. Korossy Mária-t aki 75-ik életévében volt. Rövid pár napi súlyos influenza és tüdőgyulladás emésztette fel fáradt testét. Lelke mindég vágyott Urához akit oly forrón szeretett. Most lelke megnyugodhat a Bárány trónusánál. A temetési szertartást Schmidt János lelkész testvér végezte nagyszámu részvevő gyászoló közönség jelenlétében. Alapigékül Fil. 1, 21; „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség.” Mult hó 4-én pedig szerkesztőnk neje férjével nővéreinek hamvait kísérte nyugalomra. Az Ur utai rejtve de egykor a viszontlátáskor könnyeinket öröm váltja fel.

Az alliansz-imahét az ország minden részében élénk érdeklődés mellett zajlott le. A magyarországi bizottság főtitkára (dr. vitéz Csia Sándor Budapest VI. Andrassy-ut 88.) azonban arra kéri az egyházakat és egyesületeket, hogy küldjenek tudósításokat is az imaheti összejövetelekről, hogy az összesített jelentés a londoni központba mielőbb be- küldhető legyen. A perselypénzt a bizottság pénztárosához (dr. Somogyi Imre VIII. Kistemplom-utca 12.) kell beküldeni.

Szilveszter éjszakán Budapesten 6000 üveg pezsgő és 12000 butelia bor fogyott el. A kimért bor mennyiségét még megközelítőleg sem lehet megállapítani. Nyolczvan esetben hívták a mentőket, kik főképen alkohol mér-

gezésben levő embereknek nyújtottak segítséget ezen az éjszakán, 60.000 ember mulatott s minden színház, kabaré és mozi zsufolásig megtelt, jelentették a lapok. A gazdasági válság és nyomor dacára tehát még mindég van pénz a mulatásra, de nincs a nyomor enyhítésre. Hogy ünnepeled te a Szilvesztert mit tettél Isten országáért?

Puskás György rendőrfőtanácsost a Kormányzó a III. osztályu érdemkeresztel tüntette ki a rendőrség valláserkölcsi oktatásának megszervezéséért. Az érdemrendet szép ünnepség keretében adták át. A kitüntetett tizéves munkáját a főkapitány és Brits Frigyes cisztercita tanár méltatták. Örvend a mi szívünk, hogy az Ur ilyen hű bizony-ságtevőket ad. Kérjük az Urat adjon még sok ilyen munkást szegény magyar hazánk-nak. Magunk részéről a kitüntetettnek továbbra is az Ur áldását kívánjuk.

Békeharangra felülfizettek: Budapest-ről Babicz Ilonka 1, Bán József 8, Mihalkó Ferenc 3, Rózsa Mária 1 pengőt. Strassburg-ból: Schlanger József 5 pengőt, Az Ur áldása nyugodjék az adakozókon. Részünkről köszönetet mondunk.

M R. Diósgyőr. Multkori cikkét köszönöm, de helyszüke miatt csak kivonatosan közölhettem. Hasonlókért hálás köszönet.

Hiu, vad, vággyal telt, sivár világ, A szellemem beh idegennek lát! Szivem legyen hát nyájas otthonom, Magam hol Istenem-nek adhatom.

Bűnös, felejtsd magad, felejtsd miden bűnőddel, ki Jézust nézi csak, sebében irgalmat lel. Így tégy szüntelenül, Jézust nézd, mátt soha, így lesz bűnősből is világosság fia.

Hány uj barátot szereztél már a Békeharang számára?

Kiadó: Keresztyén Könyvesház k. f. Szövet-kezet Budapest, VI. Felsőerdősor 5.
A kiadásért felelős: Dr. Szalós Artur.

Nyomatott: A Kultura Könyvnyomdában
Kaposvár, Fő-utca 26. Cégt. Henczer István.